

blik. Dette Foretagende er ikke noget Krigsforetagende, det er grundlagt inden Krigens Udbrud. Det har en ikke særlig stor Aktiekapital, og Aktierne er i det store og hele fordelte paa ca. 200 Aktionærer, som væsentligst er Producenter og Gartnere i Københavns Omegn. I Sommeren 1918 afsluttede Fabrikken „Ama“ Kontrakter dels med Sverige og dels med Finland om at levere i alt $495\frac{1}{2}$ t Julienne til en Pris af 2 Kr. 80 Øre pr. kg. Fabrikken afsluttede selvfølgelig disse Kontrakter under Forbehold af Eksporttilladelse fra Justitsministeriets Side. I September—Oktober Maaned 1918 henvender Fabrikken sig til Justitsministeriet og an søger om Eksporttilladelse og faar der den Besked, at Fabrikken skal sætte sig i Forbindelse med Ernæringsraadet. Hos Ernæringsraadet faar Fabrikken den Besked, at den ikke kan faa Udførselstilladelse, fordi Ernæringsraadet selv ønsker at sælge og eksportere Varen. Jeg vil her understrege, at der ikke er Tale om Varer til Forbrug her i Landet; det er ikke for at sætte Priserne ned paa Varer her i Landet, det er kun, fordi Ernæringsraadet har disponeret uheldigt, at det ønsker at tage denne Vare og sælge den med Fortjeneste, saaledes at Ernæringsraadet kan faa Penge i Kassen. Ernæringsraadet gaar da ind i nogle af de Kontrakter, som denne Fabrik har afsluttet. Under 11. November 1918 afslutter Ernæringsraadet Kontrakt med Sverige for $245\frac{1}{2}$ t til en Pris af 3 Kr., pr. kg og kort Tid derefter bliver denne Fabrik, fordi der nægtes den Udførselstilladelse, og fordi der ikke er Marked her i Landet for en saa stor Mængde af disse Varer, tvunget til at aflevere 400 t Julienne til en Pris af 2 Kr. Da Fabrikken selv havde afsluttet Kontrakter til en Pris af 2 Kr. 80 Øre, vil dette altsaa sige, at man fra Statens Side uden fjerneste Grund paafører Fabrikken og Aktionærerne et Tab af 320 000 Kr. — ser vi paa hele Varepartiet, vil det være et Tab af 396 000 Kr. Men ikke nok med, at man fra Ernæringsraadets og Ministeriets Side paaførte denne Fabrik et Tab af ca. 400 000 Kr., men man handler paa ganske tilsvarende Maade overfor andre Tørrerier, overfor Krigsforetagender, som leverede et daarligere Produkt. Ernæringsraadet blander disse Produkter sammen, saaledes at de gode og daarlige Produkter bliver solgt i en Blanding. Dette vil sige, at man ødelægger Markedet for disse Produkter, fordi vi faar et daarligt Renommé paa os i saa

Hønsende i Sverige og Norge. Men hvordan gik det saa videre for Ernæringsraadet? Det gik saaledes, at Ernæringsraadet, der i det hele havde beslagnet 1 200 t Julienne, saa at sige kun kunde faa solgt de ca. 400 t, hvor de gik ind i den private Fabriks Kontrakt, de andre 800 t lykkedes det ikke Ernæringsraadet at afsætte. Disse 800 t havde Ernæringsraadet altsaa tilbage i 1919 og 1920, og det solgte dem vistnok i Løbet af Efteraaret 1919 og Foraaret 1920, idet det tilbød dem ved forskellige Mellemmænd. Ernæringsraadet solgte til sidst disse 800 t, som det havde købt til en Pris af 2 Kr pr. kg, altsaa for 1 600 000 Kr., til en Pris af $17\frac{1}{2}$ Øre pr. kg, altsaa ikke 10 pCt. af den Pris, det selv havde givet for dem. Men samtidig med, at man fra Ernæringsraadets Side fra Statens Side saaledes paaførte den private Fabrik en umaadelig Udgift dels ved, at man havde taget de 400 000 Kr. fra den, og dels ved bagefter at underbyde denne private Fabrik ved at sælge Varen ned til $17\frac{1}{2}$ Øre pr. kg., ødelagde man ogsaa Markedet for den. Alt dette har man fra Ministeriets og Ernæringsraadets Side gjort overfor dette Foretagende, og jeg tror, der vilde være god Grund til, om man fra Ministeriets Side undersøgte denne Sag. Ved den Generalforsamling, der forleden Dag blev holdt i denne Fabrik, og hvor det oplystes, at der var tabt foruden hele Reservefonden $55\frac{1}{2}$ pCt. af Aktiekapitalen paa Grund af de Handlinger, der var foretagne fra Ministeriets og Ernæringsraadets Side, herskede der selvfølgelig en overordentlig stor Vrede mod denne Adfærd fra Statsmagts Side. Jeg vil gerne bede den højtærede Minister — jeg ved ikke, om det er Indenrigsministeren eller Landbrugsministeren, som skal undersøge dette Forhold — om at drage Omsorg for, at dette Forhold undersøges. Det er ikke blot det, at der er gjort en Uret her — jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt der kan ydes nogen Erstatning eller ej —, men jeg vil have Lov til til Slut om denne Sag at sige, at i en Tid, hvor man taler om, at det gælder om at faa en saa stor Eksport som muligt, at det gælder om at fremme de Menneskers Interesse, som vil sætte nye Virksomheder i Gang, har man fra Statsmagts Side baaret sig ad paa den Maade, jeg her har skildret. Og man har i Virkeligheden gjort det i stik Modstrid med, hvad der er udtalt f. Eks. fra Hr. Heilbuths Side, en Mand, som jo paa det økonomiske Omraade plejer i høj Grad at være Lede-